

MELISSA SAVAGE

smart
age

EU ȘI TŢIBÎN, ÎN CĂUTAREA LUI
BIGFOOT

CORINT JUNIOR

MELISSA SAVAGE

EU ȘI TŢIBÎN, ÎN CĂUTAREA LUI
BIGFOOT

Traducere din engleză
de Loredana Voicilă

CORINT BOOKS

CĂLĂTORUL INTERPLANETAR

Cred că m-am mutat pe Jupiter.

Sau poate pe Marte.

Nu doar că în centrul orașului se află o statuie de lemn a lui Bigfoot. Și că există un cetățean cu o carte de vizită în buzunar care se declară vânătorul creaturii. Dar, cireașa de pe tort, bătrânul are un magazin pe Autostrada 299 care se cheamă „Suvenire cu Bigfoot și multe altele“. Aflu că acolo merge în fiecare dimineață, cu excepția duminicilor.

După micul dejun, îl privim de pe verandă cum iese în stradă în break-ul lui maroniu, botezat Jake, și se îndreaptă spre Strada Șapte.

După ce mașina face stânga la semafor, dispărând după colț, îl întreb pe Tobin:

- Care-i faza cu orașul acesta?
- Adică?
- Adică ce e cu toată nebunia asta cu Bigfoot?

Băiatul se uită la mine încruntat.

— Nu este o nebunie! răspunde el cu toată seriozitatea. Este un caz real. Nu ai auzit de filmarea de acum opt ani?

Scutur din cap, în semn că nu.

— Documentarul Patterson-Gimlin?

— Nu, n-am idee.

Îmi examinez cu atenție oja cojită de pe o unghie, de parcă puțin mi-ar păsa.

Și chiar puțin îmi pasă.

— L-au filmat pe Bigfoot în Bluff Creek în 1967, pe 20 octombrie, îmi explică Tobin, așezându-se pe leagănul galben de pe verandă.

— Vrei să spui că... e adevărat?

— Bineînțeles! Crezi că aș inventa așa ceva?

Din tonul lui reiese că *eu* aș fi cea nebună.

— Și, de atunci, a fost văzut de sute de ori. Însă nimeni nu a mai reușit să surprindă pe peliculă vreun exemplar... *până acum*, spune, ridicându-și demonstrativ aparatul. Eu voi fi cel care o va face! Patterson, Gimlin și Sky. Voi apărea la știri și așa mai departe.

Îl privesc aburind obiectivul aparatului de filmat și ștergându-l cu tricoul său roșu.

Apoi pornește aparatul, îndreptând-l în diferite direcții.

Stânga, apoi dreapta.

Dreapta, apoi stânga.

În sus, apoi în jos.

Mai suflă o dată și șterge din nou.

Eu mă concentrez din nou asupra unghiilor mele date cu oja. După ce termin de curățat unghia de la degetul mic, revin la băiat.

— Aș putea să te întreb ceva?

Nu zice nimic, purtându-se de parcă este mult prea preocupat de ceea ce face pentru a mă băga pe mine în seamă. Eu îl întreb oricum:

— Dacă chiar există, de ce sunt atât de greu de găsit?

— Cine?

— Cine crezi? Bigfeet.

— *Foot*, mă corectează Tobin.

— Poftim?

— Nu se zice *Bigfeet*, ci Bigfoot.

Îmi dau ochii peste cap, accentuând:

— Bigfoot! De ce sunt așa greu de găsit? De ce se ascund?

Lasă aparatul de filmat din mână și se uită fix în zare, mușcându-și buza de jos.

— Din cauza oamenilor, răspunde el în cele din urmă și se întoarce la aparat, doar că de data asta îl ațintește spre mine.

— De ce se ascund de oameni? Întreb obiectivul.

Tobin își lasă aparatul în poală și își mută atenția asupra pantofilor sport albastru-închis pe care îi are în picioare.

— Pentru că oamenii te pot răni.

Nu mai zic nimic.

Rămânem tăcuți, în balansoar. După ce mai șterge un timp obiectivul, până când pare să ajungă așa cum și-l dorește, se întoarce din nou spre mine.

— Vrei să vezi ceva?

Ridic din umeri.

— Presupun...

— Mai întâi va trebui să juri că vei păstra secretul! mă avertizează el.

— Ce secret?

— Nu pot să îți spun. Întâi trebuie să juri că vei păstra secretul o eternitate și chiar mai mult. Poți face asta?

— Ce poate fi mai mult de o eternitate?

— Poftim?

— Eternitatea e cea mai lungă! Nu se poate *mai mult* de o eternitate.

Băiatul pufăie.

— Of, poți promite că îți vei ține gura? Da sau nu?

O MISIUNE DE ÎNALTĂ ȚINUTĂ ȘI O SACOȘĂ CU ÎNGRĂȘĂMINTE PENTRU GAZON

— Acesta este sediul agenției de detectivi Bigfoot SRL!

Tobin răsuțește cheia în ușa garajului dărăpănat, din fundul curții, al lui Charlie.

— Pentru asta am jurat să păstrez secretul pentru eternitate? E doar un garaj. Și asta cu indulgență! Pare mai degrabă casa de lemn din povestea *Cei trei purceluși*.

— Pentru că este sub acoperire! Poate că pe afară arată ca un garaj obișnuit, însă înăuntru este un sediu ultraperformant în care sunt planuite misiuni criptozoologice strict secrete.

Cercetez mai bine locul. Lipsesc țișle din acoperiș, vopseaua albă e scorjită. Mi se pare că e și puțin mai înclinat spre stânga.

Înainte de a deschide ușa, se mai întoarce o dată spre mine și îmi repetă:

— Strict secret! Mi-ai promis!

— Ți-am promis acum cinci minute! Crezi că am uitat de atunci și până acum?

Tobin împinge ușa și... un miros groaznic, mai-mai să îmi pice nasul, mă izbește în față. Un amestec de duhori venind de la coșurile de gunoi pline, combinat cu mirosul de benzină de la mașina de tuns iarba și cu mireasma de la îngrășământul pentru gazon dintr-o sacoșă atârnată în colț.

Mă țin cu mâna de nas, în timp ce Tobin trage de un fir uzat, care atârână din tavan. Un singur bec chior luminează deasupra unei mese din lemn aflate tocmai în spatele camerei. Masa are un volum din *Atlas de anatomie* de Grant sub unul dintre picioare, ca să nu se hâțâne. Deasupra stau un telefon verde, un fel de magnetofon, o veioză veche și ruginită și o plăcuță de lemn pe care se vede scrijelit ceva cu litere tremurate.

BIGFOOT SRL

TOBIN SKY, FONDATOR ȘI PREȘEDINTE

— Țsta este sediul tău superperformant? îl întreb, studiind plăcuța.

— Charlie mi-a cioplit-o anul trecut, de ziua mea! mă informează Tobin.

Pun plăcuța de lemn înapoi pe masă și el o îndreaptă.

— Țsta ce mai este?

Arăt înspre magnetofonul de lângă telefon.

— Este un robot telefonic. A fost al lui Charlie, de pe vremea când lucra. Acum, că a ieșit la pensie, mă lasă pe mine să îl folosesc. Știi tu, ca să nu pierd un pont bun când sunt pe teren.

— Aha, înțeleg. Și cine mai face parte din firma asta a ta?

— Nimeni. Nu am nevoie de alți oameni, îmi răspunde Tobin în timp ce îndeasă niște hârtii într-un dosar galben.

— Deci ești doar tu?

— Mda.

— Atunci nu e o firmă. Ești doar tu!

Își ridică ochii spre mine.

— Presupun că așa e, spune ridicând din umeri. Adică... vreau să spun... doar dacă nu cumva...

— Ce anume?

— Nimic.

Continuă să îndese hârtii în dosarul lui galben.

— Nu, spune-mi, ce aveai de gând să zici?

— Presupun că... Adică, poate că aș avea nevoie de o asistentă care să mă ajute... Știi tu, verile pot fi foarte solicitante... primesc multe telefoane de la oameni care l-au văzut pe Bigfoot sau chiar l-au întâlnit, chestii din astea. Și, bineînțeles, vor avea loc expediții.

— Vrei să spui că ai vrea să fac parte din firma ta?

— Da... adică, dacă vrei... Vreau să zic, ai putea, dacă vrei.

Mă gândesc puțin la ofertă.

— Cred că aş putea să vin în SRL-ul tău. Cel puțin, atât timp cât voi sta aici.

Tobin se oprește din treabă și mă privește pe deasupra ochelarilor.

— Pleci?

— Ăsta e planul!

Iau carnețelul vechi cu spirală, pe coperta căruia sunt scrise neglijent cuvintele: **OBIECTIVE VERIFICATE.**

— Să plec acasă.

— Când?

Îmi ia carnețelul din mână și îl pune din nou pe masă, în același loc în care l-am găsit.

— Planul e încă în desfășurare, îi răspund, privind de jur-împrejur. Sunt însă sigură că locul meu nu e aici!